

Είμαι ένας γάτος. Προς το παρόν δεν έχω όνομα. Στη χώρα μας έχουμε έναν διάσημο γάτο που έκανε κάποτε αυτήν ακριβώς τη δήλωση.

Δεν έχω ιδέα πόσο σπουδαίος ήταν ο συγκεκριμένος γάτος, αλλά τουλάχιστον όσον αφορά το ζήτημα του ονόματος, ο νικητής είμαι γω. Δεν έχει καμία σημασία αν μου αρέσει ή δεν μου αρέσει το όνομά μου, αφού κάνει μπαμ ότι δεν ταιριάζει στο φύλο μου, μιας και είμαι γένους αρσενικού. Μου το έδωσαν πριν από περίπου πέντε χρόνια – την εποχή της ενηλικίωσής μου.

Εκείνη την εποχή κοιμόμουν στο καπό ενός ασημί βαν στο πάρκινγκ μιας πολυκατοικίας. Γιατί εκεί; Επειδή κανείς δεν μ' έδιωχνε αποκειί. Οι άνθρωποι είναι στην ουσία πελώριοι πίθηκοι που περπατάνε στα δυο πόδια, αλλά καμιά φορά είναι μεγάλοι κόπανοι. Αφήνουν τα αυτοκίνητά τους εκτεθειμένα στα στοιχεία της φύσης, αλλά μην τυχόν και δουν πάνω σ' αυτά κάνα αποτύπωμα από γατίσια πατουσάκια, τα παίρνουν στο κρανίο! Τέλος πάντων, το καπό εκείνου του ασημί βαν ήταν το αγαπημένο μου λημέρι για ύπνο. Ακόμα και τον χειμώνα, ο ήλιος το έκανε ζεστό και χουχουλιαστό, ιδανικό για έναν μεσημεριανό υπνάκο.

Έμεινα εκεί μέχρι την άνοιξη, που σημαίνει ότι είχα βγει ζωντανός κι από τις τέσσερις εποχές του χρόνου. Μια μέρα, εκεί που ήμουν κουλουριασμένος και κοιμόμουν του καλού καιρού, ξαφνικά ένιωσα ένα ζεστό, έντονο βλέμμα πάνω μου. Άνοιξα τα βλέφαρά μου μια χαραμάδα και είδα έναν ψηλόλιγνο νεαρό να με κοιτάζει με μισόκλειστα μάτια έτσι όπως ήμουν ξάπλα.

«Εδώ κοιμάσαι πάντα;» ρώτησε.

Ξέρω γω, ναι. Έχεις κάνα πρόβλημα;

«Είσαι σκέτη γλύκα, το ξέρεις;»

Έτσι λένε.

«Δεν σε πειράζει να σε χαϊδέψω, ε;»

Ευχαριστώ, να μου λείπει. Του 'κανα μια **Ελπίζω** διακριτικά απειλητική κίνηση ότι θα του ρίξω νυχιά.

«Νευράκια, νευράκια;» είπε κάνοντας μια γκριμάτσα.

Μπα, εσένα θα σ' άρεσε εκεί που κοιμάσαι να περάσει κάποιος και ν' αρχίσει να σε χαϊδολογήει όπου βρει; «Να υποθέσω ότι θες ένα δωράκι για να κάτσεις να σε χαϊδέψουν;» Γρήγορο πιστόλι ο τύπος. Καλά τα λέει. Όλο και κάτι θα θέλω σε αντάλλαγμα για τη διατάραξη του ύπνου μου. Άκουσα ένα θρόισμα και σήκωσα το κεφάλι. Το χέρι του τύπου είχε εξαφανιστεί μέσα σε μια πλαστική σακούλα.

«Δεν βλέπω να 'χω αγοράσει κάτι κατάλληλο για γάτα».

Μη σκας, φιλαράκι. Οι αιλουροειδείς επαίτες δεν το παίζουν δύσκολοι. Τα αποξηραμένα χτένια φαίνονται νόστιμα.

Μύρισα το σακουλάκι που εξείχε απ' την πλαστική σακούλα και ο τύπος με χάρηψε στο κεφάλι μ' ένα στραβό χαμόγελο.

Όπα, όπα, μην παίρνουμε θάρρος!

«Δεν κάνει για σένα, γατάκι» είπε. «Άσε που είναι και πολύ πικάντικο».

Πολύ πικάντικο, έτσι λες; Νομίζεις ότι ένα πεινασμένο αδέσποτο σαν εμένα χολοσκάει για την υγεία του; Να βάλω κάτι στο στομάχι μου και σβέλτα – αυτή είναι η προτεραιότητά μου.

Επιτέλους, ο τύπος έβγαλε μια λεπτή φέτα τηγανητό κοτόπουλο από ένα σάντουιτς, αφαίρεσε το κουρκούτι, έβαλε τη σάρκα στην παλάμη του και την άπλωσε προς το μέρος μου.

Περιμένεις να το φάω απ' το χέρι σου; Νομίζεις ότι θα πιάσουμε φιλίες μ' αυτόν τον τρόπο; Δεν είμαι και τόσο εύκολος. Απ' την άλλη, δεν μου προσφέρουν συχνά φρέσκο κρέας – κι αυτό φαίνεται πεντανόστιμο· επομένως, ίσως ήρθε η ώρα για έναν μικρό συμβιβασμό.

Καθώς καταβρόχθιζα το κοτόπουλο, ένιωσα δυο ανθρώπινα δάχτυλα να γλιστρούν κάτω απ' το πιγούνι μου και να φτάνουν στο πίσω μέρος των

αυτιών μου. Με έξυσε απαλά. Εντάξει, επιτρέπω σ' έναν άνθρωπο που με ταΐζει να με αγγίξει για ένα δευτερόλεπτο, αλλά ο τύπος αυτός είχε πραγματικά τον τρόπο του. Αν μου έδινε μια δυο λιχουδιές ακόμα, θα τον άφηνα μέχρι και το πιγούνι να μου ξύσει. Έτριψα το μάγουλό μου στο χέρι του.

Ο τύπος χαμογέλασε, έβγαλε το κρέας απ' το δεύτερο μισό του σάντουιτς, αφάιρεσε το κουρκούτι και άπλωσε το χέρι του. Ήθελα να του πω ότι δεν με χάλαγε ούτε το κουρκούτι. Θα με χόρταινε ακόμα περισσότερο.

Τον άφησα να με χαϊδέψει κανονικά, ανταποδίδοντάς του έτσι τη χάρη για το φαγητό που μου έδωσε, αλλά έφτανε πια.

Πάνω που έκανα να σηκώσω ένα από τα μπροστινά πόδια μου για να τον στείλω στο καλό, ο τύπος είπε: «Καλά, τα λέμε».

Τράβηξε το χέρι του, έκανε μεταβολή και άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά της πολυκατοικίας.

Έτσι γνωριστήκαμε. Πέρασε λίγος καιρός μέχρι να με βαφτίσει.

Από κείνη τη στιγμή, έβρισκα κροκέτες για γάτες κάτω από το ασημί βαν κάθε βράδυ. Μια ανθρώπινη χούφτα κροκέτες –πλήρες γεύμα για μια γάτα– αφημένες ακριβώς δίπλα στο πίσω λάστιχο.

Αν ήμουν εκεί την ώρα που ερχόταν ν' αφήσει φαγητό, κοίταζε να μου πάρει κανένα χάδι, αλλά όταν δεν ήμουν εκεί, άφηνε ταπεινά το δωράκι του και εξαφανιζόταν.

Κάποιες φορές με προλάβαινε καμιά άλλη γάτα, ή μπορεί ο τύπος να έλειπε, και τότε περίμενα μάταια μέχρι το πρωί τις κροκέτες μου. Αλλά, σε γενικές γραμμές, βασιζόμουν πάνω του για το πλήρες γεύμα της ημέρας. Οι άνθρωποι είναι άστατοι, επομένως δεν βασίζομαι πάνω τους εκατό τα εκατό. Μια αδέσποτη γάτα πρέπει να αναπτύξει την ικανότητα να χτίσει ένα περίπλοκο δίκτυο διασυνδέσεων για να επιβιώσει στους δρόμους.

Δύο γνωστοί που καταλαβαινόμασταν – αυτό είχαμε γίνει μεταξύ μας. Αλλά όταν αρχίσαμε να χτίζουμε μια ζεστή σχέση, μπήκε στη μέση η μοίρα και άλλαξε τα πάντα... Και τα 'κανε όλα κόλαση.

Διέσχιζα τον δρόμο ένα βράδυ, όταν ξαφνικά με τύφλωσαν οι προβολείς ενός αυτοκινήτου. Έκανα να φύγω απ' τη μέση μ' ένα σάλτο, όταν ακούστηκε μια διαπεραστική κόρνα. Και τότε πήγαν όλα στραβά. Επειδή ξαφνιάστηκα με την κόρνα, το σάλτο μου άργησε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου και –μπαμ!– το αυτοκίνητο έπεσε πάνω μου και με εκσφενδόνισε.

Κατέληξα σε κάτι θάμνους στην άκρη του δρόμου. Ο πόνος που διέτρεξε το σώμα μου ήταν τελείως πρωτόγνωρος. Αλλά ήμουν ζωντανός.

Προσπάθησα να σηκωθώ βρίζοντας, μάλιστα έβγαλα και μια κραυγή. Άου! Άου! Το πίσω δεξί μου πόδι πονούσε αφάνταστα.

Σωριάστηκα κάτω και διπλώθηκα στα δύο για να γλείψω την πληγή, και τότε το είδα – Θεέ μου! Ένα κόκαλο εξείχε!

Πληγές από δαγκωματιές κι από κοψίματα τα περιποιούμαι μια χαρά με τη γλώσσα, αλλά τούτο δώ με ξεπερνούσε. Μέσα απ' τον φριχτό πόνο, το κόκαλο που ξεπρόβαλλε από το πόδι μου έκανε την παρουσία του κάτι παραπάνω από αισθητή.

Τι πρέπει να κάνω; Τι μπορώ να κάνω;

Βοήθεια! Μα τι βλακείες λέω; Κανείς δεν βοηθάει ένα αδέσποτο.

Τότε θυμήθηκα τον τύπο που ερχόταν κάθε βράδυ και μου άφηνε κροκέτες.

Τσως αυτός θα μπορούσε να με βοηθήσει. Πώς μου πέρασε τούτη η σκέψη απ' το μυαλό, δεν ξέρω – πάντα κρατούσαμε τις αποστάσεις μας, πέρα από κανένα χαδάκι, που το δεχόμουν για να τον ευχαριστήσω για τα δωράκια του. Αλλά δεν είχα να χάσω και τίποτα.

Ξεκίνησα να διασχίζω το πεζοδρόμιο, σέρνοντας το πίσω δεξί μου πόδι με το κόκαλο να εξείχει. Κάμποσες φορές το σώμα μου έπαψε να με υπακούει,

σαν να ήθελε να μου πει: Δεν αντέχω άλλο, δεν παλεύεται ο πόνος. Ούτε... βήμα... παραπάνω.

Μέχρι να φτάσω στο ασημί βαν, είχε αρχίσει να χαράζει.

Πραγματικά δεν μπορούσα να κάνω ούτε βήμα παραπάνω. Πάει, σκέφτηκα, αυτό ήταν.

Φώναξα με όλη μου τη δύναμη.

Αου... Αουουουου!

Φώναξα ξανά και ξανά, ώσπου η φωνή μου έσπασε. Με πέθαινε στον πόνο ακόμα κι αυτό, για να πω την αλήθεια.

Και ξαφνικά άκουσα κάποιον να κατεβαίνει τα σκαλιά της πολυκατοικίας. Σήκωσα το κεφάλι και είδα ότι ήταν αυτός.

«Καλά το κατάλαβα ότι ήσουν εσύ».

Όταν με είδε από κοντά, χλώμιασε.

«Τι έπαθες; Σε χτύπησε αμάξι;»

Δεν μ' αρέσει που το παραδέχομαι, αλλά τα είχα θαλασώσει.

«Πονάει; Έτσι φαίνεται».

Φτάνουν οι εκνευριστικές ερωτήσεις. Δεν το λυπάσαι καθόλου το λαβωμένο γατάκι; «Άκουγόταν απόγνωση στα ουρλιαχτά σου, αυτό με ξύπνησε. Εμένα δεν φώναζες, γατάκι;» Ναι, ναι, και βέβαια εσένα φώναζα! Κι εσύ ήρθες με το πάσο σου.

«Σκέφτηκες ότι ίσως μπορώ να σε βοηθήσω, ε;» Έτσι φαίνεται, Σέρλοκ.

Ξαφνικά ο τύπος άρχισε να ρουφάει τη μύτη του. Αυτός τώρα γιατί έκλαιγε; «Είμαι περήφανος για σένα που με θυμήθηκες».

Οι γάτες δεν κλαίνε όπως οι άνθρωποι. Αλλά –μ' έναν μαγικό τρόπο– καταλαβαίνα γιατί έκλαιγε.

Άρα θα κάνεις κάτι, ε; Δεν αντέχω άλλο τον πόνο.

«Ησύχασε, ησύχασε. Όλα θα πάνε καλά, γατάκι».

Ο τύπος με έβαλε απαλά σ' ένα χαρτόκουτο όπου είχε στρώσει μια χνουδάτη πετσέτα κι αποκεί στο μπροστινό κάθισμα του ασημί βαν.

Πήγαμε στο κτηνιατρείο. Δεν έχω χειρότερο, οπότε προτιμώ να μην το συζητήσω περαιτέρω.

Κατέληξα να μένω με τον τύπο μέχρι να γιάνω. Ζούσε μόνος του και το διαμέρισμά του ήταν καθαρό και τακτοποιημένο. Μου έβαλε ένα δοχείο με άμμο στον χώρο της γκαρνταρόμπας δίπλα στο μπάνιο, καθώς και μπολ με φαγητό και νερό στην κουζίνα.

Αν και δεν μου φαίνεται, είμαι ένα αρκετά έξυπνο γατί με καλούς τρόπους κι έμαθα να χρησιμοποιώ την τουαλέτα αμέσως χωρίς ποτέ να λερώσω το πάτωμα. Πες μου να μην ξύνω τα νύχια μου σε συγκεκριμένα σημεία και θα συγκρατηθώ. Οι τοίχοι και οι κάσες από τις πόρτες ήταν απαγορευμένα σημεία, οπότε χρησιμοποιούσα τα έπιπλα και το χαλί για το ακόνισμα των νυχιών μου, αφού ποτέ δεν μου είπε ξεκάθαρα ότι αυτά αποτελούσαν απαγορευμένες ζώνες. (Παραδέχομαι ότι φάνηκε λίγο δυσαρεστημένος στην αρχή, αλλά είμαι απ' τα γατιά που τα πιάνουν αυτά στον αέρα, που οσμίζονται τι είναι πέρα για πέρα απαγορευμένο και τι δεν είναι. Τα έπιπλα και το χαλί δεν ήταν πέρα για πέρα εκτός συζήτησης, αυτό θέλω να πω.) Νομίζω ότι πέρασαν περίπου δύο μήνες για να βγουν τα ράμματα και να δέσει το κόκαλο. Εκείνο το διάστημα έμαθα το όνομα του τύπου:

Σατόρου Μιγιάουάκι.

Ο Σατόρου με φώναζε με διάφορα ονόματα, όπως «Ψιτ» ή «Γατάκι» ή «κύριε Γάτε», ανάλογα με τα κέφια του. Πράγμα κατανοητό, αφού δεν είχα όνομα εκείνη την εποχή.

Όμως ακόμα κι αν είχα κάποιο όνομα, ο Σατόρου δεν μίλαγε τη γλώσσα μου, επομένως δεν θα κατάφερνα να του το πω. Είναι κάπως άβολο που οι άνθρωποι καταλαβαίνονται μόνο μεταξύ τους. Το ξέρατε ότι τα ζώα είναι πολύ περισσότερο πολύγλωσσα; Όποτε ήθελα να βγω έξω, ο Σατόρου έσμιγε τα φρύδια και προσπαθούσε να με πείσει ότι δεν πρέπει.

«Αν βγεις έξω, μπορεί να μην ξαναγυρίσεις ποτέ. Κάνε υπομονή, γατάκι. Περίμενε να γίνεις τελείως καλά. Δεν θες να έχεις ράμματα στο πόδι μια ζωή, έτσι δεν είναι;» Στο μεταξύ είχα αρχίσει πια να περπατώ λίγο, αν και πονούσα ακόμη, αλλά βλέποντας πόσο ανησυχούσε ο Σατόρου, υπέμεινα τον κατ' οίκον περιορισμό εκείνους τους δύο μήνες και σκέφτηκα ότι είχε και τα καλά του. Δεν είχε νόημα να σέρνω το ένα μου πόδι αν έμπλεκα σε καβγά με καμιά άλλη γάτα.

Έτσι, έκατσα στ' αυγά μου μέχρι να επουλωθεί επιτέλους η πληγή μου. Ο Σατόρου με σταματούσε πάντα στην εξώπορτα μ' ένα ανήσυχο βλέμμα, αλλά τώρα στεκόμουν εκεί και νιαούριζα για να μ' αφήσει να βγω έξω. Σ' ευχαριστώ για όλα όσα έκανες. Θα σου είμαι ευγνώμων για μια ζωή. Σου εύχομαι παντοτινή ευτυχία, ακόμα κι αν δεν μου ξαναφήσεις λιχουδιές κάτω απ' το ασημί βαν.

Ο Σατόρου δεν φαινόταν τόσο ανήσυχος όσο θλιμμένος. Ακριβώς έτσι έδειχνε και για τα έπιπλα και το χαλί. Δεν είναι τελείως απαγορευμένο, αλλά και πάλι... Τέτοια έκφραση είχε πάρει.

«Εξακολουθείς να προτιμάς να ζεις έξω;»

Για στάσου – κόψε το κλαψιάρικο ύφος. Θα με κάνεις κι εμένα σε λίγο να λυπάμαι που φεύγω.

Και ξαφνικά, απ' το πουθενά, είπε: «Άκου, γάτε, σκεφτόμουν μήπως θα 'θελες να γίνεις ο γάτος μου».

Δεν είχα σκεφτεί ποτέ ότι υπήρχε τέτοια πιθανότητα. Καθώς ήμουν αδέσποτο ως το κόκαλο, δεν μου είχε περάσει ποτέ απ' το μυαλό η πιθανότητα να γίνω το κατοικίδιο κάποιου.

Είχα σκεφτεί να τον αφήσω να με φροντίζει μέχρι να γίνω καλά, αλλά πάντα είχα κατά νου να φύγω μόλις επουλωνόταν η πληγή. Να το πω αλλιώς. Νόμιζα ότι θα ήμουν αναγκασμένος να φύγω.

Εφόσον θα έφευγα που θα έφευγα, ήταν πολύ πιο αξιοπρεπές να σηκωθώ να φύγω μόνος μου παρά να με διώξει ο άλλος. Οι γάτες είναι περήφανα πλάσματα εξάλλου.

Αν ήθελες να γίνω το κατοικίδιό σου, ε, έπρεπε να το είχες πει νωρίτερα.

Ξεγλίστησα απ' την πόρτα που είχε ανοίξει απρόθυμα ο Σατόρου. Ύστερα γύρισα και του έκανα «νιάου».

Έλα, πάμε.

Αν και άνθρωπος, ο Σατόρου είχε ενστικτώδη αίσθηση της γατίσιας γλώσσας και φάνηκε να καταλαβαίνει τι έλεγα. Έδειξε σαστισμένος για μια στιγμή, αλλά με ακολούθησε ως έξω.

Ήταν μια φαινή νύχτα γεμάτη αστέρια, και η πόλη ήταν ήσυχη κι ωραία. Πήδηξα στο καπό του ασημί βαν, ενθουσιασμένος που είχα ανακτήσει την ικανότητα να κάνω άλματα, και ξαναπήδηξα κάτω, όπου άρχισα να κυλιέμαι και να τρίβομαι.

Πέρασε ένα αυτοκίνητο κι αυτό έκανε την ουρά μου να τιναχτεί όρθια, καθώς ο φόβος μην ξαναχτυπήσω ήταν πια βαθιά ριζωμένος μέσα μου. Πριν το καταλάβω, βρέθηκα να κρύβομαι πίσω απ' τα παντελόνια του Σατόρου, κι εκείνος με κοίταξε χαμογελώντας.

Έκανα έναν γύρο τη γειτονιά με τον Σατόρου πριν επιστρέψω στην πολυκατοικία. Έξω απ' την πόρτα με τη σκάλα που οδηγούσε στο διαμέρισμα του δευτέρου ορόφου, νιαούρισα. Άνοιξέ μου.

Σήκωσα το κεφάλι και κοίταξα τον Σατόρου και είδα ότι χαμογελούσε, αλλά και πάλι με το ίδιο θλιμμένο ύφος.

«Ωστε θέλεις να γυρίσεις πίσω, κύριε Γάτε;» Μάλιστα. Ναι. Οπότε, άνοιξέ μου.

«Άρα θα γίνεις ο γάτος μου;»

Εντάξει. Αλλά να πηγαίνουμε και καμιά βόλτα πού και πού.

Κι έτσι έγινε ο γάτος του Σατόρου.

